

občanský zákon osobě ženského pohlaví nárok na náhradu za zmenšenou vyhlídku na sňatek v § 1326 obč. zák., byla-li při zlém nakládání znetvořena, což se podle zjištění nižších soudů žalobkyni nestalo. Ovšem lze podle motivů k III. dílčí novele str. 401 nárok náhradní za zmařenou vyhlídku na lepší zaopatření podřadit i pod pojem náhrady (ušlého zisku) za škodu hmotnou (judikát čís. 184 víd. nejv. soudu). Náhrady za poškození dobré pověsti, za urážku ženské cti občanský zákon neposkytuje a na této zásadě nezamýšlela nic změnit ani třetí novela k občanskému zákonu, neboť v materiálech se praví na straně 400, že porady subkomise dospěly k závěru, že nelze učinit ani v případě ublížení ženě na cti výjimku z pravidla, že se neposkytuje za porušení ideálních statků peněžitá náhrada. Nižšími soudy bylo zjištěno, že žalobkyně neutrpěla újmy na dobré pověsti. Ale i kdyby utrpěla, zákon neposkytuje náhradu za takovouto abstraktní škodu. Z předpisu § 1326 obč. zák. jasně vysvítá, že náhradu za zmenšenou vyhlídku na provdání se skýtá zákon jenom při znetvoření způsobeném zlým nakládáním, jehož zde není. Pokud však zmařenou vyhlídku na lepší zaopatření lze podřadit i pod pojem hmotné škody (ušlého zisku), předpokládal by nárok na zadostiučinění, by hmotná škoda skutečně již zde byla, by byla zřejmou jako při znetvoření (§ 1326 obč. zák.). Tomu však zde tak není, naopak jest zjištěno nižšími soudy, že žalobkyně neutrpěla újmy na těle a že se ve společnosti dobře baví a nikdo jí opovržení neprojevuje, ač je nyní již ve věku 17 let, kdy se může vdávati. Nelze tedy o nějaké škodě vůbec a o zmařené vyhlídce na vdavky zvláště mluvit, ač již od spáchaného na ní trestného činu čtyři roky uplynuly, neboť není zde příčinné souvislosti mezi trestným činem a udánlivou zmařenou vyhlídkou na lepší zaopatření, což vidno i z toho, že dovolací spis udánlivou tuto újmu označuje jako škodu ideální, abstraktní a proto jest nárok žalobní zcela neodůvodněným a nelze jej opodstatnit ani z § 1328 ani z § 1324 obč. zák. ani obdobou podle §§ 7 a 1328 obč. zák., jak dovolatelka mylně za to má.

Čís. 7608.

O tom, zda rozhodnutí o odvolání přísluší pětičlennému či tříčlennému senátu odvolacího soudu, rozhoduje jedině, zda rozhodl v první stolici samosoudce či tříčlenný senát. Na hodnotě předmětu sporu (§ 500 c. ř. s.) nezáleží.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1927, Rv I 443/27.)

Žalobě, již se domáhala manželka na manželi placení výživného 300 Kč měsíčně, vyhověl procesní soud první stolice potud, že přiznal žalobkyni výživné 150 Kč měsíčně. Odvolací soud k odvolání žalovaného v tříčlenném senátě napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud zrušil rozsudek odvolacího soudu a vrátil mu věc, by o odvolání žalovaného znovu rozhodl v pětičlenném senátě.

D ů v o d y:

O žalobě, již se žalobkyně domáhá na manželu placení výživného 300 Kč měsíčně, rozhodl krajský soud v Č. jako sborový soud první stolice v tříčlenném senátě. Z tohoto rozsudku odvolal se žalovaný a odvolací soud měl podle § 8 j. n. o tomto odvolání rozhodnouti v pětičlenném senátě, jelikož podle tohoto § v otázce, zda rozhodnouti o odvolání přísluší pětičlennému či tříčlennému senátu odvolacího soudu, rozhoduje jedině, zda rozhodl v první stolici samosoudce či tříčlenný senát. Cena předmětu sporu, o němž má rozhodnouti odvolací soud, je tedy lhotejna a proto odvolací soud v tomto případě neprávem ocenil předmět sporu, to tím více, když tu jde o zaplacení peněžité částky a ustanovení § 500 (2) c. ř. s. vůbec místa nemá. Napadený rozsudek, který byl vydán v tříčlenném senátě, je tedy zmatečným podle §§ 477 čís. 2 a 503 čís. 1 c. ř. s. K této zmatečnosti bylo hleděti z úřední moci ve smyslu §§ 471 čís. 7 a 513 c. ř. s.

Čís. 7609.

Oddělení jmění pozůstalostního od jmění dědicova.

Ustanovení § 812 obč. zák. nebylo zrušeno exekučním řádem, nanejvýš předpisem § 379 ex. ř.

Opatření podle § 812 obč. zák. jest přípustným i ohledně nemovité pozůstalosti.

Návrh musí býti podán před doručením odevzdací listiny. Lhotejno, že byl až po té vyřízen.

Podmínkou opatření jest kromě osvědčení pohledávky konkrétně odůvodňovaná subjektivní obava navrhovatele o osud jeho pohledávky. Osvědčení ohrožení objektivní netřeba, ponechává se však dědici, by prokázal, že obava jest zřejmě bezpodstatnou.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1927, R II 380/27.)

Raimund O. navrhl, by bylo povoleno oddělení pozůstalosti po Viktorii L-ové od jmění dědiců a nařízena správa pozůstalosti zvláštním opatrovníkem, by byla do správy zvláštního opatrovníka předána movitá pozůstalost a zařízení bytu a by byl zaveden opatrovník ustanovený ku správě pozůstalostních nemovitostí, by dědicům bylo zapovězeno všeliké jednání, jímž by mohla býti rušena neb zmařena správa. Soud první stolice návrhu vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. D ů v o d y: Správným jest názor prvního soudu, že platí dosud ustanovení § 812 obč. zák. o oddělení pozůstalostního jmění od jmění